

ganske rolig vil kunne overlade de kommunale Autoriteter at skaffe Pengene til Bejse til deres kommunale Foranstaltninger. Det turde jo nok hænde, at naar Kolonierne paa den Maade sølte sig selv interesserede i at fremme de koloniale Anliggender, vilde det ikke være saa umuligt for dem at finde ny Skatteobjekter derovre eller i det hele taget at finde Midler til at forøge Kolonialkassens Indtægter, som det hidtil har været, hvor Indtægterne jo tillige har skullet fyldestgøre Statsformaal, som Staten jo vilde være nødt til at fyldestgøre — saaledes som de godt have vidst — naar den ikke vilde se det hele ramle sammen. Det er dette Fællesskab mellem Kommunekassen og Statskassen i Styrelsen af Anliggenderne derovre, idet Kommunalraadet styrer baade de kommunale Anliggender og skal være med gennem Anordninger til at styre Statsanliggenderne, som jeg tror har vist sig at være yderst uheldige i Løbet af de 26 Aar, det har bestaaet. Forslaget her gaar jo simpelt hen ud paa for Fremtiden at ophæve dette Fællesskab. Naar man nu gennem Forslaget, som det her foreligger, har draget Stel mellem, hvad der skal betragtes som vedkommende Kommunen, og hvad der skal betragtes som vedkommende Staten, og til Kommunerne har henlagt visse Indtægter, medens man har forbeholdt andre Indtægter for Statskassen, saa er det ingenlunde Meningen dermed, at man har afskaaret sig fra at paalægge andre og ny Skatter paa Verne til Fyldestgørelse af Statsformaal, naar man først her hjemme har vundet Overbevisning om, at Verne kunne bære dem. Man har ikke, fordi denne Ordning viser Nødvendighed af et Statsstilbud til at begynde med, forpligtet sig til vedblivende at yde saa store Bidrag til Verne. Efter dette Forslag staaer det Staten fuldstændig frit for at paalægge ny Skatter paa Verne eller forøge de bestaaende, som ville flyde ind i Statskassen. Det, det kommer an paa, er, om Vernes Skatteevne er stor nok til at kunne bære saadanne Udgifter. Jeg tror, at det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds og jeg i alt Fald ere enige deri, at vi ønske at fremme alle Foranstaltninger, der i Virkeligheden kunne tjene til en Udvikling af Kræfterne paa Verne. Derigennem vil man saa ogsaa naa frem til efterhaanden at kunne reducere Statens Bidrag til Verne; det vil sige, at det, som Statsstatterne derovre indbringe mindre, end hvad Statens Fornødenheder koste, bliver mindre og mindre. Men hvorvidt det kan lykkes navnlig for St. Thomas's Vedkom-

mende, og hvor lang Tid det vil tage, derom skal jeg ikke udtale nogen Mening, og jeg tror i Virkeligheden, at enhver bestemt Mening, der bliver udtalt derom, kommer til at svæve noget i Luften. Det beror for St. Thomas's Vedkommende paa Udviklingen af de kommercielle Forhold, som vi selv ikke have nogen som helst eller i alt Fald kun en forholdsvis lille Indflydelse paa, og for St. Croix's Vedkommende paa, under hvilke Vilkaar Sukkerproduktionen i hele Verden kommer til at udvikle sig, hvilket atter er et Forhold, som vi kun meget lidt kunne saa Indflydelse paa. Men det er ganske vist, at man kan tænke sig ikke saa Foranstaltninger, der kunne bidrage til at fremme den økonomiske Udvikling derude, og jeg antager, at Interessen for at fremme denne kun vil kunne anspores for Kommunens eget Vedkommende derved, at den kommer til at raade over de kommunale Anliggender, og jeg antager, at Interessen for at fremme den ved Statsforanstaltninger ikke vil blive mindre, efter at man har udfiklet ved en Lov som denne Statsformaalene fra de kommunale Formaale. Jeg tror, at fra hvilken Side man end vil se Sagen, og paa hvilken Maade man end vil opfatte Forholdene, maa man komme til det Resultat, at en Foranstaltning som den her foreslaaede, hvorved man udsondrer de virkelige kommunale Anliggender og lader Kolonialraadet i det væsentlige raade for dem, medens paa den anden Side det, der er Statsformaal, underlægges umiddelbart Statsmyndighederne, maa vise sig hensigtsmæssig. Jeg tror, at man maa komme til den Erkendelse, at om end ikke denne Foranstaltning er den eneste, der behøves, om den end ikke er tilstrækkelig, er det dog en Foranstaltning, der i ethvert Tilfælde vil være heldig.

Clausen: Den højtærede Minister har jo Ret i, at fordi vi vedtage denne Lov og derved træffe en Adskillelse mellem Kommunens og Statens Udgifter, have vi ikke afskaaret os fra ved Love at paalægge ny Skatter osv. Men jeg maa dog minde den ærede Minister om, at have vi først ved denne Lov udfiklet de kommunale Udgifter fra Statens Udgifter, have vi en Forpligtelse til at afholde disse. Vi have intet Krav paa Kolonialraadet længere i denne Retning. Det gælder da om, hvorvidt vi ved en fremtidig Lovgivningsvirksomhed kunne saa paalagt ny Skatter, det gælder om, hvorvidt Rigsdagen og den ærede Minister kunne blive enige om de Love, der ville paa-